

ARGANG XVII

WINNIPEG, MAN., TORSDAGEN DEN 16 FEBRUARI 1911.

NO 7

MITT LIF.

Strid på brädden af en graf, segling på ett vredadt haf, sträfvad på en stiglös stig, o mitt lif, jag nämner dig.

Längtan tyllde seglarnas håg, hafvet för hans öga låg: "O där bortom purpurakyn vill jag se en bogre syn, vill jag på en bättre strand, ljumet, fridens, glädjens land." — Seglet svallde, hoppet log, ut det vida skeppet drog.

Strid på brädden af en graf, segling på ett vredadt haf, sträfvad på en stiglös stig, ut det vida skeppet drog.

Hvad är hamnen, lugn och klar, hjärtats frid från forma dar? Hvar är hoppets guldskatt gömd, aldrig nådd och aldrig gömd? Vågen seglarnas kosa stór, stormar hvina ofvanför. Aek, ännu står purpurakyn lika fjärran för hans syn.

J. L. Runeberg.

EN SOM VARIT MED OM MYCKET.

Jag lärde känna honom på en knep i Montmartre-arteret. Han satt vid samma bord som jag, läste sin tidning och rökte en fruktansvärd tobak. Jag ansåg honom för en bättre arbetare. Den tidning, som han studerade, bar på första sidan en bild i afskyvärd färgtryck, som väckte min uppmärksamhet. Jag bad att få låna bladet och läste rubriken: "En moders strid med en isbjörn".

— Fin eller hur? sade min vis-a-vis. Jag har också en gång kämpat med en isbjörn!

— Ni är dressör?

— Nej, jag slogs med en på Grönland! Det var ett rysligt djur.

— Så, ni har varit på Grönland? frågade jag intresserad.

— Jojomen, och det med Nansen!

Jag tänkte för mig själf, att han ej ju såg sådan ut, men var dock för öfverflig att låta min misstanke få uttryck.

— Ni tror mig visat inte? sade han, som kanske läste tvifvel på mitt ansikte. Pah, jag har nog varit med om helt andra saker!

Han uttryckte detta med ett så genomträngande allvar, att jag ej kom mig för honom motsägelse.

Vi kommo i samtal, pratade om farliga jaktäventyr, om svårare olycksfall — ja, till och med om politik. De ryska förhållandena intresserade honom särskildt.

Jag har också kastat en bomb! berättade han. Ja, egentligen två gånger — första gången brann den ej af.

Nu måste jag dock skratta. Men det orubbliga allvar, som icke ett ögonblick lämnade honom gjorde mig tveksam. ... Man har ju hört talas om bortsprungna lärar. Skulle kanske...

Den andre gaf mig ej tid till långa betraktelser.

Jag blef naturligtvis gripen, fortfor han, eljest hade det ju ej varit ett riktigt attentat. ... det var mycket fint och gjorde mycket uppe-
— Natten låg mycket som jänvågsoverfall till i Colorado.

— Deltog ni också där? Jag drog mig öfverfligt ifrån honom.

— Tre jag det — jag var ju hufvudmannen för allsammans. De andra kunde knappast handtera en revolver!

Jag kände kalla kårar löpa utefter ryggraden, men jag vet ju, att man brukade låtas gå in på vansinniga idéer. Trots detta försökte jag gifva samtalet en annan vändning.

— Har ni hört omtalas jordbävningen i San Francisco? frågade jag skenbart harmfullt.

— Om jag har? Jag var ju själf där! Ni må tro där var en stark och ett virrvar! Men härligt var det. Jag skulle gärna ännu en gång vilja vara med om någonting liknande. Utbrottet af Vesuvius imponerade långt mindre på mig.

— Ja, — där också?

— Ja, naturligtvis — uttan mig blir ingenting af!

Nu visste jag snart inte längre hvad jag skulle säga. Och den oblygga samruten gjorde ingen min af att sluta.

En forskräcklig situation: Ensam med en däre i en halfmörk, aflägsen knep. Om han fick ett anfall? Svetten läckade på min pannan. ... Jag måste tala, tala, tala. ...

— Hvad tycker ni om general Stos-

— Stössel? Ah, en pruktig man. Jag var vid Port Arthurs stormning. Det var minnsan ingen småsak att klättra upp för bastionerna. Men Gud vare tack, jag kan klättra. Under min resa till månen måste jag klättra mycket längre!

Na var inget tvifvel längre möjligt — mannen var förryckt. Jag var så upprörd, att jag ej längre kunde tala. Vi sötto nu tiggande midt emot hvarandra. Den oblygga mannens blick lämnade mig ej.

Plötsligt reste han sig:

— Nej, nu måste jag gå. Vi skola i dag förrätta ett mord! Ett hotellmord, förstår ni. Det skall väcka uppeende!

Detta sade karlen med samma lugn som han skulle säga: "Jag skall gå till barberaren". Han tog på sig kappan, räckte mig handen och frågade:

— Går ni med. Något sådant har ni nog aldrig sett!

— Ah, jag tackar så mycket, men jag — jag — jag tål ej att se blod!

— Ah — det är ju blott svinblod! Kom ni bara — det är verkligen intressant. Nå, vill ni inte, så kan ingen hjälpa det! På återseende!

Så väl att — han gick. Jag skulle ej ha kunnat hålla ut längre — jag var som förlamad.

Jag skyndade mig att betala för att kunna rusas i väg till polisprefekten.

— Hvad heter den där människan, som satt vid mitt bord? frågade jag i förbigående vägen.

Vägen räckte på axlarna.

— Andre Juan eller någonting liknande.

— Och hvad är han?

— Han, hvad han är? Ja, ser ni det är nu så. ...

Vägen log så egendomligt, att jag åter började bli rädd. Skulle han kanske vara i maskopi med. ...

— Så säg mig, hvad han är?

— Ja, ser ni, det är något märkvärdigt! En sådan där fattig staccare, som behöfver bröd, kommer på en del konstiga infall. (Men — där hade vi det!) Den ene förtjänar sitt bröd så, den andre så — ingen vill hungra.

— Det där är mycket vackert och bra, men kom nu ändligen ut med språket! Jag vet det för öfrigt förut: han stjäl och mördar!

— Ja, men blott för kinematografen! Ni förstår, han hjälper till med att framställa bilder — han är med på alla större films. ... stormningen af Port Arthur — om man ser närmare efter, ser man, att det är de gamla fästningsmurarna i Fauborg — utbrottet af Vesuvius, jordbävningen i San Francisco, öfverfallet på ett amerikanskt expressebuss, bombattentatet på Stolypin — öfverallt är han med!

— Så så — öfverallt. ...

En gammal uppsyn har jag troligen aldrig visat. Nu gjorde det mig ömt, att jag ej följt hans inbjudning att öfvervara hotellmordet — saken skulle nog verkligen ha intresserat mig. ...

Sena tiders barn.

Herr Anderson, som vid ett tillfälle får tjänstgöras som barnjungfru, går ut och spaserar med sin fyra-åriga dotter. På hemvägen utbrister den lilla:

— Nu har du gått i sällskap med mig hela kvällen och inte ens kommit dit för att fråga om du får bära kappan.

Polkagrisen.

Unga fröken från herrgården är på besök hos gamle torparen Per, gemenskapen kallad Sins-Per. Gubbarn är förtjust öfver besöket och frågar slutligen om han får bjuda på en "polkagris". Fröken tackar och börjar säga på karamellen.

— Det var en utmärkt god polkagris, Per.

— Tack ho' du' svarar Per belåten — jag sög på en stund i morse, men ja lessna snart.

Skratt och spratt

Nog kunde jag en farstman få, i fall jag ville ha. Men utan hand och bejor gå. Kan vara lika bra.

Jag ej den första bästa tar, som mig ett anbud gör, Ty ej, då man sin frihet har, Man sig förhastar bör.

Och komme bonde aktningvärd En dag med frieri, Och bjöde mig båd' bort ankarens Om hans jag ville bli.

Hvad svar därpå jag skulle ge, Därom jag tvekar ej. Jag skulle allra mjukast be

— Så säg afgjordt nej.

Och komme handlande i bod Och sade: blif min fru! Och femti tusen är jag god Och får väl mer ännu.

Mitt svar det skulle blifva då: Mig locka pangar ej —

Det väl förmått synas må. Men jag får säga nej.

Och komme riddare i glans, Som uti sagans dar. Och bjöde mig att blifva hans Och dela allt han har.

Jag skulle svara som sig bör: Slik plats mig passar ej —

Stor äro mig ett anbud gör. Dock får jag svara nej.

Men komme han, som jag har kär. Och bad min hand att få.

Helt säkert som ett moget bär Jag skulle röda då.

Jag skulle stå med kind i brand Och se mig bytt omkring Och tumma på mitt förklädsband Och säga ingenting.

Min hand i sin han skulle ta. Som om jag henne bjöd.

Och hviska ömt: Jag last ditt ja i kindens varma glöd. —

Ja, komme han och krönte så Min tankes tokeri.

Jag rödnar när jag tänker på. Hur röd jag skulle bli.

Gösta.

Hvarför han slog upp.

Några tjugubbar sitta på sitt stamlokal och samtalar röde sig om förlöfningar och giftermål.

— Du, Petterkvist, har ju varit förlöfvad, men hur kom det sig, att du aldrig blef gift? frågade en.

— Jo, si saken var den, svarade Petterkvist, att Amalia och jag sötto som vanligt en kväll och kuttade ute i trädgården. Ett stycke ifrån oss satt en katt och slocka' se på fram-

tassen, och för att ha något att säga sa' jag helt oskyldigt: "Tänk, Amalia, om du vore lika vig som katten där", men just som Amalia titta' dit, slocka' katten se på katten, och två minuter därefter hade Amalia slagit upp förlöfningen.

Under förklädnad.

Speccerhandlaren Anderson, för en lördag i sällskap med vännen Pettersson ut till en närbelägen badort, där Mrs Anderson låg och skötte sin hälsa.

De funno unga fru plaska om i vågorna af hjärtans lust, hvar för de skyndade in i badrummet, togo på sig smidrika och gingo ut i det våta elementet. Pettersson presentades.

Ett par veckor senare inträdde Pettersson i en spårugn och fann Mrs Anderson sittande midt emot honom. Han hälsade med en lät begn.

Unga fru gaf honom en frågande blick, men utbrast kort därpå med ett igenkännande leende:

— Å, se god dag! Jag kände inte igen er med kläderna på!

I nästa gathörn lämnade båda spårugn.

En bra hund.

Mannen ville sälja hunden; men den som skulle köpa den var miss-tänksam och besöt slutligen att icke köpa den. Mannen berättade honom då, hvarför han gärna ville sälja den.

— Jo, ser ni, sade han, jag köpte hunden och uppfostrade honom själf, jag fick honom så långt, att han skällde, om en person kom innanför trädgårdsgrändarna, och trodde han brottstjufvar. Sedan ville min naturligtvis, att jag var säker för in-

stru, att jag skulle lämna honom bara paket — det det gjorde jag. Om man satte någonting i hans mun, stannade det där, tills någon tog bort det. Nåväl, en nästa ram. Jag steg upp, tog min revolver och gaf mig ut på upp-täcksfärd. Där voro de, tre stycken tjuvar och — hunden.

— Skällde han inte? frågade man-

— Inte ett ljud — han var för upptagen.

— Upptagen? Med hvad då?

— Han höll en lykta åt tjuvarna. Om ni känner till någon, som behöfver en snäll hund, så slocka' honom till mig!

En vis kvinna.

En man vände sig till en gammal kvinna, som sådde smycken i en österländsk bod, och frågade om priset på en liten silfverring med inlagda safirer.

— Är det till herrns hustru eller fästmo? — frågade hon.

— Till min fästmo, sade mannen leende.

— 50 francs.

Mannen gick bort i vrede.

— Kom tillbaka, ropade kvinnan.

— Herrn skall få den för 10 francs. Men ni har lygt för mig. Ni har ingen fästmo, annars hade ni betalt de 50 francs utan att säga ett ord.

Mannen betaldde de 10 francs och gick ringen.

— Men herrn har heller ingen hustru. Hade det varit till er hustru, skulle ni ha prutat med priset till 5 francs.

Ur militärlifvet.

Sergeanten: — Säg mig, 67! Hvad menas med terräng?

67: ? ? ?

Sergeanten: — Du springer hela dagen omkring i det, och ändå vet du ej, hvad terräng är. Men nu förstår du väl, hvad det är!

67: — Javisst — herr sjersant — stöflarna!

Daglöjtnanten: — Hör nu köks-fanjunkar'n, manskapet har klagat på att artsoflan är för tunn i dag, hvilket med andra ord betyder, att det var litet med åter i den.

Köksfanjunkaren: — Ja si löjtnanten, de' kommer sej därå, att de har gått hål i botten på artickiten och nästan alla återna ha runnit ut, så att bara spa't blifvit kvar.

Daglöjtnanten: — Ja, men de' a' ju alldeles förryckt att inte sânt ses efter, de' får fanjunkar'n strax ställa om att det blir lagadt.

Efter en ansträngande fältmarsch kommo soldaterna tillbaka till mötes-platsen, genöfnåta af svelt.

Kapiten till en af korporalerna: — Låt karlarna byta om skjortor!

Korporalen: — Här finns ej några rena på för-rädet, herr kapten.

Kapiten: — Så lät dem byta med hvarandra! En gifven orler måste i alla fall åtlas.

För en rote vid ett landregemente tjänade en soldat för ett magert torp-folkstugan var han fattig. En dag, när han arbetade på sin åker, kom en af hans rotehållare till honom, och för denne klagade han sin nöd. Till svar fick han en skarp tillrättvisning, för att han skötte jorden för dåligt. När soldaten tyckte, att det kunde vara nog, sade han:

— Aldrig har något djur trifts här och inte växer det något här, och potatisen skändes, innan den kom upp, men nästa år ska' jag sätta rotebönder på täppan, för di skäms inte.

Sinnensnärvaro.

Herr Strömblad ser genom fönstret den otrefliga fru Pettersson komma tvärs öfver gatan och råder sig in i sitt arbetsrum.

— Tala inte om att jag är hem-mal säger han åt sin fru.

Efter en timme gläntar han på dörren och lyssnar. Han hör ingenting och ropar gladt:

— Nå, har du ändligen blifvit af med den där gamla sladderkärningen?

I samma ögonblick hör han till sin förfaran fru Petterssons röst. Blodet stelnar i ådrorna, men då kommer so men ljud musik frans svar:

— Ja, min vän, hon gick för länge sedan, men nu ha vi fått visit af den snälla fru Pettersson i stället.

Linguist.

Fru Andersson: — Sölle Johan, håll upp ett ögonblick med ditt eviga plitande och skrivande. Det är något jag vill fråga dig om. Hvad betyder ordet "linguist"?

Hr Andersson: — Det är ett ut-ländskt ord, som betyder "tand".

— Dentist är en som drar ut tänder.

Fru Andersson (efter en stund): — Skrif då inte så förfärligt ifrigt. Jag har, utan säg mig en sak. Sade du inte i morse att "linguist" kom af det latinska ordet "lingua", tunga?

Hr Andersson: — Jo.

Fru Andersson: — Godt. Då skul-le linguist betydja en som drar ut tun-gor?

Hr Andersson: — Nej, det gör det inte, men jag önskar dock att det gjorde det.

En skepparhistoria.

Den gamle sjökaptainen med metallknapparna i kavajen satt bekvämt vid brasan och rökte, när Jack, hans son, som också var sjöman, kom in i rummet.

— Vädret är för svårt, förklarade sonen, och därför har jag slutat knö-gret för i dag.

— För svårt! upprepade den gamle kaptainen med minne af forna stormar. Pah! Jag seglade en gång runt Kan på en storm kom på. Två master bläste genast bort; men vi tänkte inte på att krypa in under tak.

— Ja, men saken är, förklarade sonen, att stormen i kväll är så svår, att den redan bläst bort ankarna från min rockknapp och. ...

J Stopp! utbrast gubben. Stopp, du behöfver inte säga mer! Du gör mig beder, min gosse, du gör mig heder!

Till och med katten rodnade.

Också ett nykterhetslöfte.

Fru Skottland berättas en lustig historia, om hur man kröns till ett chällslofte.

En resande engelsman kom en dag till en afkrok af Skottland, där hela befolkningen dref färarfel. Då han kom i närheten af färarjorden, märkte han, att det i hvar och en af dem fanns ett får, som blott delvis var klippt, medan alla de andra voro tätt klippa.

Förundrad frågade han en af de infödda om orsaken hertil. Mannen ville först inte riktigt ut med språket, men till slut upplyste han:

— Jo, ser ni, vi hade i fjol besök af en nykterhetslärare, och han predikade så länge för oss om drycken-skapens förbannelse, att vi till sist blefvo trängna att upprätta en nykterhetsförening och gå in i den allsammans. Men vi betingade oss att få ta oss en sup eller två under färklippningstiden, och därför har hvar och en af oss ett får, som han då och då klipper.

Katederblommor.

— Ja, mina herrar, mot detta fall känner vetenskapen blott ett medel. ... och det hjälper heller inte.

— Om Homerus lefvat, vet man icke, men att han var blind är utom allt tvifvel.

— Då af två människor den ene är rik och den andre fattig, eller, i fall vi antaga, att motsatsen är fal-

let. ...

— Men då Napoleon vågade utsträcka sin efter berömmades förstade tunga anda till Rysslands oönbä-täckta slätter, måste han draga sig tillbaka med brända fingrar.

Historieprofessorn föreläser om den grekiska antiken.

— Det berättas om Aristides, att han var så rättfärdig, att han aldrig betalade en fordringsägare med mindre denne kunde bevisa, att han skul-le göra ett förnuftigt bruk af penningarna.

Barnakärlek.

De köra automobil med en fart af 45 mil i timmen. De mest ordentligt stängda grindar flögo i små flisor om dem. Kyrkskolorna stodo som ett staket af långa, smala spjut vid sidorna af vägen, och orkeslösa gubbar och gummor buro bort i örngolts-var och tonsäckar.

En härlig färd!

Plötsligt bökade chauffören.

— Hva' ä' de' om? ropade agaren.

— Se där, den lilla pricken rakt fram.

— Det är en bondkyrka, så sätt full fart. ... Vi köra tvärs igenom.

— Då ä' nå't ändå värre.

— Är det en människa, så 'lass basen'!

— Då ä' en gammal gumma, som kör en barnevagn.

— Sakta farten — för barnets skull.

— Kan inte!

— Nåväl, i diket då! — Förr våra lif, än det lilla barnets.

Automobilens krossades och de skand blefvo betydligt ramponerade. Men vid sidan af vägen stod en gumma med en barnevagn. Och i vagnen låg en — säck potatis.

Det hvita plästret.

Det berättas att konung Oscar II:s äldre bror prins Gustaf, hertig af Uppland, en gång inkognito vankade omkring på landsbygd i sitt her-tidnelse och utfrågade bönderna, hvad de tyckte om konungahusets medlem-mar.

— Hvad tycker ni om kung Oscar (I) sporde han sålunda en bonde.

— Jo si då ä en krona te kung de.

Ä grannarna karl än han lär då inte ska' finnas i sju konungariket, svadade landmannen.

— An kronprins Carl då, frågade den unge förklädde fursten. Hvad tycker ni om honom?

— Jo, han brås på far sin ä blir nog en rejäl kung med tiden.

— Nå, hvad tycker ni om prins Gustaf, eran egen hertig?

— Jo-o, drog bonden på målet, han är väl på en storm kom på. Två master bläste genast bort; men vi tänkte inte på att krypa in under godt.

Då rann sinnet på den annars milde och foglige prins och han gaf bon-den en så kraftig örfil, att trumhin-nan kunnat spricka.

— Här ska' du få känna, hvad det hvita plästret duger till, utbrast prin-sen.

Därpå halade han ur sin västficka fram en sedel på tolf skilling banco och räckte bonden, i det han yttrade:

— Där har du för sveda och värk, och adjo med dig.